

A HALOTT HÁRS

Cyermekkoromban azt hittem, épülni csak az új létrehozásával lehet. Azután észrevettem, hogy alkotni úgy is lehet, ha nem rombolok. Ám fejlődni azáltal, hogy a meglévő értéket megsemmisítem, még nem hallottam! Ez még az egyhelyben topogásnál is rombolóbb, mert nincs jogom hozzá, nem én alkottam magamnak, tehát nem vehetem el senkitől. Pedig ez történt egy több mint 200 éves – a Palota egykori Püspöke által ültetett – tekintélyes hársfával a sümegi népkertben. A Palota belső omladozó homlokzata is „beteg”, mégsem esünk neki rombolni, hogy írmagja se maradjon. Évszázadokig nem állt útjába senkinek. Haj, ha mesélni hagyták volna! Mesélt is, – a maga módján. Talán süket és vak emberek döntöttek felette. Kivágták... Veszélyes volt? Mennyi, de mennyi veszély rejtőzik a modern világban, mégsem írtjuk! A gyógyítás, az életmegtartó metszések, a „veszély” elhárításának megpróbálása...?! Mik vagyunk mi, hogy dönthetünk percek alatt évszázadnyi sorsokról?! ...És minket: a hársak szeretőit, tisztelőit, az életét élvezni akaróit – ki kérdezett meg?! Ki küldte a halálba...? Vigyázzunk, sok a megmentendő fa még Sümegen!

Hamvas Béla szavaival búcsúzó a **Sümegi Hárstól**: „Ha az emberben ma lenne érzék aziránt, ami fensőbbrendű, ennek a fának papja lenne, fiatal karcsú fiú, aki énekelne és áldozatot mutatna be neki, fényes nyári reggel megállna előtte, meghajolna és visszanevetne rá.”

Kende Katalin

Sümeg